

Vandring efter Kristinastigen i Linnés fotspår

Text och foto: Margot Östlund

Sven Rune berättar om växtligheten efter Kristinastigen

En kylig kväll i maj 2008 samlades ett 10-tal personer vid Hille hembygdsgård för att bege sig på vandring i Linnés fotspår efter Kristinastigen mellan Trödje och Hamrångefjärden. Sven Rune var vår färdledare och redan där vi parkerat våra bilar, fann han de första örterna som han ville visa oss. Det var den rikligt förekommande vita sandtraven som trivs på sandiga marker samt den mera ovanliga blekbladiga frylen. Vår vandring tog sin början och strax kom vi fram till ett vattensjukt område, en sumpskog. Det var ett område där grundvattnet låg i dagen och i den näringsrika miljön växer det många typer av mindre lövträd.

Terrängen här måste ha varit mycket svårframkomlig, när Linné gav sig ut på sina resor under 1700-talet. I sina reseskildringar berättar han om myrmarkerna norr om Trödje och även hur han beundrade befolkningen för dess arbete med att bryta väg i den steniga marken. Vid sidan av stigen ser vi stora stenbumlingar, kanske var det dessa som Linné åsyftade.

Vi vandrar vidare och stannar till vid en lind som man kan fundera på hur den har hamnat här ute i Hamrångekogen. Det skulle vara intressant att veta om den stod här på Linnés tid, i så fall borde han ha nämnt den. Eller var det så att han var så trött efter att ha färdats ända från

Gävle så han missade detta enstaka träd. Enligt Sven är det inte osannolikt att den ursprungliga lindan kan vara tusentalet år gammal.

Vi stannar till på en plats där berget går i dagen och tar en fikapaus. Starkt doftande skvatram växer i bergsskrevorna och koltrasten underhåller oss från sin grantopp. Trots den kyliga luften har myggorna vaknat till liv och vi beger oss vidare på vår vandring.

Här är marken inte så näringsrik utan det finns mest mossar och lavar av olika slag. Man kan se hur det bildats höga tuvor av mossan och sticker man ner handen är det ett djupt lager av dött material som bildar tuvorna. Sven pekar också på en stor sten. Det är otroligt vad man kan finna på en sådan, när man har någon som visar var man skall titta. Många typer av lavar finns det. Någon ser ut som en karta – kartlav, någon går att växtfärga gam med – färglav och någon har små trattliknande formationer – bägarlav.

Ormbunksväxter är också märkliga när man tänker på att de funnits i sin form sedan urminnes tider. Åkerfräken tillhör denna grupp och är ett gissel i trädgården eftersom den förökar sig via jordstam. Den ljusgröna, skira och mycket gamla ekbräken är en betydligt trevligare medlem av gruppen.

Innan vi avslutar kvällen stannar vi till vid ett träd som angripits av hästmyror och där hackspetten gjort stora hål för att komma åt lite föda. Själva passar vi på att smaka på de spröda skotten från en ung gran och tackar Sven Rune för en mycket intressant och trevlig vandring.

[Hillebygden, Nr. 2, 2008]